

Creații neologice interne ale limbii române

Elena MUSEANU

Universitatea Româno-Americană

Anca Anne-Marie TUDOR

[cercetător independent]

Rezumat

Necesitățile de modernizare a lexicului românesc actual sunt satisfăcute nu numai prin mijlocirea împrumutului din alte limbi ori prin imitarea unor modele străine, ci și prin folosirea unor mijloace interne (precum derivarea și compunerea). Prezenta lucrare realizează o analiză privitoare la mobilitatea internă a lexicului limbii române reflectată în limbajul presei din perioada 1990 până în prezent. Materialul analizat conține elemente provenite din DCR2, DEX, DEXI, MDN, precum și unități lexicale care nu se regăsesc în aceste lucrări de tip lingvistic.

Cuvinte cheie

neologism, derivare, afixe, creații neologice.

1. Introducere

Abordări similare au existat anterior și au constituit fundamentul mai multor lucrări în domeniu (Louis Guilbert, *La créativité lexicale*, Larousse, Paris, 1975; Bruno Migliorini *Saggisulla linguadel Novecento*, ed. a III-a, Firenze, 1963, André Goosse, *La néologiefrançaiseaujourd'hui. Observations et reflections*, Conseil International de la LangueFrançaise, Paris, 1975; Tristan Hordé, *La languefrançaise au 20e siècle*, Bordas, paris, 1988, Florica Dimitrescu⁵, Mioara Avram⁶, Angela Bidu-Vrânceanu⁷, Valeria Guțu Romalo⁸, Adriana Stoichițoiu-Ichim⁹, Theodor Hristea¹⁰).

Corpusul lexical investigat va fi constituit, în mod prioritar, din unități lexicale consacrate, cu frecvență semnificativă, și, în număr redus, formații ocazionale, dar care reprezintă **creații interne** ce respectă regulile de compunere și derivare ale limbii noastre. Înglobarea între elementele analizate a unor creații de moment, a așa-numitelor „efemeride lexicale”¹¹, se realizează cu scopul de a releva

⁵ Dimitrescu 1965, 1995.

⁶ Avram 1997, 1998, 2001, 2003.

⁷ Bidu-Vrânceanu 1995, 2000.

⁸ Guțu Romalo 2000, 2002, 2005.

⁹ Stoichițoiu Ichim 2002a, 2003, 2005, 2006, 2007.

¹⁰ Hristea 1997, 2004.

¹¹ Stoichițoiu Ichim 2002a, p. 35.

anumite tendințe existente în stilul publicistic actual. Analiza descriptivă va încerca să surprindă aspecte semnificative, tendințe ale dinamicii vocabularului limbii noastre din etapa postrevoluționară. Aceste aspecte semnalează faptul că lexicul românesc reflectat în stilul publicistic actual evoluează în sensul modernizării, precum și al internaționalizării procedeele aplicate în obținerea de noi elemente lexicale.

Formațiile interne existente în limbajul presei postdecembriste sunt justificate, la nivel funcțional, prin coexistența funcțiilor informativă (referențială), persuasivă (conotativă) și expresivă¹².

Sub diversele ei aspecte, româna este o limbă de tip derivativ și imaginea ei actuală este în concordanță cu aceea a francezei și italienei. Limba noastră a împrumutat din diverse limbi mai cu seamă cuvinte analizabile. Astfel, a construit un sistem derivativ complex și tipare analogice, aspect care a transformat-o într-o limbă cu o structură bine definită.

Predilecția pentru împrumuturi analizabile, manifestată în perioada de sincronizare cu modernitatea lingvistică apuseană, era justificată datorită intenției oamenilor de cultură ai epocii de a alinia limba noastră literară celorlalte limbi romanice.

În perioada interbelică, această tendință¹³ devenise o realitate delimitată cultural, care a continuat în epoca următoare, dobândind o dimensiune cu totul nouă după anul 1990, etapă în care derivatele reprezintă fluctuația între cerință analogică, orientare parodică, tentație spre redundanță, elocvență, diversitate¹⁴.

Înmulțirea numărului derivatelor interne cu ajutorul afixelor derivate nou apărute este determinată de reorganizarea și redimensionarea în mod gradual a limbii române, prin pătrunderea în vocabularul acesteia a numeroase elemente lexicale cu structură analizabilă.

Creațiile neologice interne nu trebuie privite izolat de împrumuturi sau calcuri, întrucât împrumuturile analizabile sau imitațiile după modele derivate străine pot constitui baza formării unor derivate românești analizabile.

De altfel, în numeroase situații, se poate remarca faptul că originea neologismelor cu structură analizabilă poate fi multiplă. Astfel, ele pot constitui rezultatul împrumutului din una sau chiar mai multe limbi cu largă răspândire sau pot fi (în mod analogic cu modele externe intrate în limbă prin împrumut) create prin procedee interne. Perechile împrumutate [(spre exemplu: *egala* (< fr. *égaler*) și *egaliza* (< fr. *égaliser*)] pot constitui un model care explică apariția în limbă a unor sinonime interne, circulând în paralel cu elementul preluat ca atare dintr-o limbă de circulație: *diminutiviza* și *diminutiva* (< fr. *diminutiver*), *legitimiza* și *legitima* (< fr. *légitimer*), *minimaliza* și *minimiza* (< fr. *minimiser*). Alături de substantivul sau

¹²Pentru o prezentare pe larg a acestor funcții, vezi Irimia 1986, p. 185.

¹³Vezi studiile lui Iorgu Iordan - care au servit ca model - cu privire la procedeul derivării cu sufixe neologice: *Sufixe românești de origine recentă*, în Buletinul Institutului „Al. Philippide”, nr. VI, 1939, p. 1-59 și *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*, ediția a II-a, București, Editura Socec & Co., S.A.R., 1948, partea a III-a (*Formarea cuvintelor*), cap. I (*Sufixe*), p. 157-192.

¹⁴Vezi Zafiu 2001, p. 224-230.

adjectivul aparținând aceleiași familii lexicale, prezența verbului devine o necesitate categorică, realizată, de cele mai multe, ori prin:

- procedeul derivării regresive: *amplasa* (<*amplasament*), *aserta* (<*asertiv*), *audia* (<*auditor, audient, audiență*), *imersa* (<*imersiune*), *interschimba* (<*interschimbabil*), *involua* (<*involuție*), *legisla* (<*legislație, legislator, legislativ, legislatură*), *odoriza* (<*odorizant*), *prefabrica* (<*prefabricat*), *recepta* (<*receptor*), *redacta* (<*redactor*) etc.;

- fenomenul substituției de afixe: *cronologiza* (<*cronolog/ic/* și din *cronologie*), *exotiza* (<*exot/ic/*), *igieniza* (<*igien/ic/* și din *igienă*), *isteriza* (<*ister/ic/* și din *isterie*) etc.¹⁵.

Limba română actuală experimentează cu entuziasm nestăpânit toate mijloacele interne de formare a noi elemente lexicale. De cele mai multe ori acestea poartă amprenta contextualității și a efemerului: „aplaudaci” sunt numiți cei care aplaudă dirijat : „de salvare în caz de avarie, fervent *aplaudac* al aterizării.” (D, 26 iulie 2012, ediție online), „hohotele de râs ale *aplaudacilor*. El este propriul lui *aplaudac*.” (D, 14 ianuarie 2010, p. 3), „Răutăcioșii zic că au huiduit mai abitir tocmai *aplaudacii* cărați cu autocarele din județele vecine” (ziare.com, 30 ianuarie 2011), cei care împrăștie zvonuri sunt numiți „răspândaci”: „sloganul invizibililor *răspândaci* de partid e previzibil” (ziare.com, 16 ianuarie 2012); „zvonaci” sunt cei care răspândesc zvonuri false: „la Academy of Political Studies, ne dirijează prin *zvonaci*” (ziare.com, 30 ianuarie 2011) etc. Scrisul jurnalistic actual este dominat de exprimarea parodică, adeseori ludică, cu scopul valorificării diferitelor resurse interne al limbii noastre. Așadar, presa înregistrează elemente lexicale de tipul: *asfaltiada* („acțiune amplă care privește asfaltarea drumurilor din România”), *cuponard* „metoda *cuponarzilor* – posesori ai certificatelor de proprietate” (AP, 68/2001, p. 3), *feelingos* („sentimental, milos”), *festivalagiu* „în pas cu lumea *festivalagiilor*” (ProTv, 16 octombrie 2009), *chiulangită* „fenomen de *chiulangită* politică” (RTv, 14 iunie 2009), *-lâc*: *comitetorlâc* („organ de stat” a cărui sarcină de îndrumare colectivă este ironizată prin crearea acestui derivat); *epigoniada* „impresia de *epigoniadă* interlopă” (EvZ, 6 august 2005, p. 4), *știruță* „ne vin câteva *știruțe* din curtea cetățeanului Băsescu” (Antena 3, 14 aug 2012)¹⁶ etc.

Există factori lingvistici, sociali, economici, istorici etc. care determină modificări ale limbilor în general, iar româna nu diferă cu nimic sub acest aspect.

Nu se poate afirma că predilecția pentru astfel de formații interne, existente în presa românească actuală, constituie o trăsătură generală a textului jurnalistic din această perioadă, ci este observabilă mai cu seamă în zonele adresate publicului tânăr, cultivat (generalmente), deschis spre noutate, concesiv și captivat de îmbinări lexicale inedite.

Caracterul efemer, inutilitatea multora dintre creațiile interne înregistrate în scrisul românesc actual este incontestabil, iar eliminarea lor din limbă va veni de la

¹⁵Moroianu, 2011b, p. 325.

¹⁶Pentru numeroase exemple, vezi Moroianu, *op. cit.*, p. 326.

sine. „Rămâne, însă, de semnalat capacitatea limbii noastre, ca și a celorlalte limbi moderne, de a se dezvolta prin resurse interne, într-o extraordinară varietate de forme”¹⁷.

2. Creații neologice interne obținute prin derivare

Derivarea este un procedeu intern extrem de productiv de îmbogățire a vocabularului, prin mijlocirea căruia se formează noi elemente lexicale, a căror bază constă într-un morfem independent sau semiindependent, căruia i se antepun și/sau i se postpun *afixe* (*prefixe*, respectiv, *sufixe*). Astfel, prin acest fenomen, se obțin unități lexicale noi - derivate - care funcționează independent într-un enunț dat.¹⁸

Prin acest mijloc de îmbogățire internă a vocabularului, elementele lexicale pot fi obținute prin:

- a) derivare progresivă, fenomen ce presupune adăugarea de afixe - prefixe sau/și sufixe – la morfemul bază;
- b) derivare parasintetică, obținută prin atașarea concomitentă a unui prefix și a unui sufix;
- c) derivare regresivă, fenomen ce implică suprimarea afixelor, în special a sufixelor;
- d) derivare combinată cu alte procedee, precum compunerea;
- e) derivare ce constă în substituția de afixe¹⁹;
- f) derivare improprie²⁰, apare în cazul schimbării valorii gramaticale, a conversiunii infinitivului lung și a supinului²¹, care devin astfel substantive, sau în cazul adjectivizării participiului.

După opinia noastră, sufixele folosite în aceste situații (de schimbare a valorii gramaticale a infinitivului și a participiului în substantiv, respectiv adjectiv), sunt de natură lexico-gramaticală, așa încât am inclus acești termeni în categoria derivării.

Cele două fenomene ce au loc cu privire la derivare sunt prefixarea și sufixarea, pentru clasificarea cărora sunt folosite următoarele criterii:

- semantice - indică semnificația pe care prefixul sau sufixul îl conferă morfemului bază;
- morfologice - arată categoria gramaticală căreia îi aparține derivatul;

¹⁷Moroianu 2011, p. 9.

¹⁸Pentru definiția termenului în discuție, vezi DSL, p. 162.

¹⁹Theodor Hristea analizează în detaliu acest tip de derivare și dă ca exemplu, printre altele, verbul *achizitor* format de la *achizi[ție]*, undesuf. *-ție* feste substituit prin suf. *-tor*; vezi Hristea 1968, p. 28.

²⁰În ELR, derivarea improprie sau imediată este redusă la conversiune, în timp ce în DSL sunt incluse în acest concept mai multe mijloace care conduc „la formarea de cuvinte noi: derivarea regresivă, conversiunea și, uneori, etimologia populară”.

²¹Vezi mai pe larg, Carabulea Popescu-Marin 1967 p. 277-320, unde se precizează că aceste două categorii pot fi analizate atât în procesul derivării, cât și al conversiunii, întrucât infinitivul lung are în limba română de astăzi exclusiv funcție substantivală.

- privitoare la productivitate - evidențiază numărul derivatelor formate cu ajutorul lui anumit afix²²;
- referitoare la vechime – clasifică afixele în funcție de vechimea lor în limbă: vechi (latinești și slave: *în-*, *des-*, *răs-*, *pre-*etc.) și noi (cu etimon grecesc, pătrunse prin intermediul împrumuturilor de origine latino-romanică, sau cu etimologie multiplă - împrumuturi de tip *livresc* din latină și franceză/italiană: *dis-*, *ex-*, *con-*etc).

Prefixul constituie segmentul care se antepune morfemului bază²³ și produce un element nou, ce aparține aceleiași clase lexico-gramaticale a rădăcinii de la care s-a pornit derivarea. Făcând un inventar al acestora, putem constata că numărul lor este mai redus decât al sufixelor²⁴ și că valoarea lor este exclusiv lexicală, comparativ cu situația sufixelor, care pot dobândi și funcții lexico-gramaticale. În lucrările de specialitate se enunță faptul că „în ultimele decenii, se remarcă o creștere cantitativă a formațiilor cu prefixe, mai ales în limbajele cultivate sau specializate și în presă. Aceasta înseamnă o creștere a importanței procedului, dar nu de așa natură încât să depășească sufixarea.”²⁵ FCLR²⁶ înregistrează 86 de prefixe românești, dintre care multe sunt neologice, iar unele au circulație internațională.

Clasificarea prefixelor, ținând seama de criteriul vechimii, se poate face în: elemente vechi (de origine slavă ori latină), elemente noi (grecești, latino-romane, germanice) sau cu etimologie multiplă. În prezenta lucrare, prefixele vechi prezintă și ele interes, întrucât, adăugate unei teme neologice, generează producerea unor formații lexicale cu statut neologic, așa cum este înțeles acest concept în lingvistica românească.

Sufixul reprezintă segmentul care se postpune rădăcinii²⁷, superior numeric prefixului, fiind inventariate un număr de 800 de sufixe românești (toate pot apărea în creații neologice fie prin atașarea la o bază neologică – în cazul celor vechi sau moștenite - sau fiind ele însele neologice) ce pot avea atât valoare lexicală, cât și lexico-gramaticală²⁸. Sufixe pot fi clasificate după diferite criterii:

-criteriul etimologic, în funcție de care putem stabili: sufixe grecești (*-isi*), sufixe latinești (*-ătate*, *-ință*), sufixe latino-romane (*-itate*, *-ist*, *-ism*, *-iza*etc), sufixe maghiare (*-șug*), sufixe slave (*-iță*, *-ar*, *-nic*), sufixe turcești (*-lâc*, *-giu*);

²²Vezi Forăscu 2002, pp. 3-7, lucrare în care realizează un inventar al diferitelor afixe și al cuvintelor obținute cu ajutorul acestora.

²³Acesta poate fi: un cuvânt simplu (*neclar*), un derivat (*antiglobalizare*, *nedeterminare*) sau un compus (*postdecembrist*).

²⁴În FCLR 1978, vol. II s-au înregistrat 86 de prefixe românești, dintre care numeroase sunt neologice, cu circulație internațională și cu origine grecească sau latină.

²⁵DSL, p. 401.

²⁶FCLR 1978, vol. II.

²⁷În FCLR, vol. III se consideră că sufixarea este „principalul procedeu de formare a cuvintelor în limba română”, p. 5.

²⁸Există și sufixe gramaticale, dar acestea nu interesează lucrarea noastră, întrucât ele dau doar forme flexionare ale aceluiași cuvânt, neformând, deci, cuvinte noi.

- criteriul gramatical: prin procedeul sufixării se pot obține substantive (*alogenitate*), adjective (*customizabil*), verbe (*victimiza*), adverbe;
- criteriul semantic – sunt avute în vedere sufixele lexicale (cu ajutorul cărora se obțin unități lexicale noi) și sufixe lexico-gramaticale (acestea indică atât un sens nou, cât și o clasă morfologică nouă – infinitivul lung, analizat drept substantiv și participiul devenit adjectiv participial).

3. Concluzii

În ceea ce privește **creațiile neologice obținute pe teren românesc**, putem afirma că modalitatea internă de modernizare a vocabularului cel mai bine reprezentată este **derivarea**. Dintre afixele utilizate în presa română actuală, *-bil* (*accizabil, customizabil, updatabil, upgradabil*), *-ism* (*conservatorism, consumism, evazionism*), *-iza* (*accesoriza, customiza, digitiza, manageriza, gadgetiza*), *-re* (*branduire, digitizare, updatare, upgradare*) și *-itate* (*alogenitate, marginalitate*) - din categoria sufixelor *-șine-* (*nedemocratic, neimpozitare*), *re-* (*retargeta, rebrandui, repotiliza, reteatralizare*) - din categoria prefixelor -înregistrează o frecvență ridicată; se poate afirma faptul că elementele prefixale sunt inferioare sub aspect cantitativ celor sufixale, aceasta se datorează și existenței unui număr ridicat de sufixe comparativ cu acela al prefixelor. Relativ la sufixe, se poate constata că formații substantivale și adjectivale intră în componența unei multitudini de formații derivate. Elementele lexicale obținute prin atașarea unor sufixe ca *-iza, -izare* ori *-izat* reprezintă, de regulă, construcții sintetice care au rolul de a substitui enunțuri mai ample, evidențiind criteriul economiei prezent în organizarea internă a lexicului românesc actual. Este de remarcat în stilul publicistic de astăzi faptul că sufixele cu caracter vechi și popular (precum: *-ar, -ac, -giu, -ic, -lâc, -os, -tor*) alipite neologismelor facilitează apariția unor derivate de lux, cu posibil statut de efemeride, însă efectul produs sub aspect stilistic asupra receptorului este pregnant.

Sub aspect cantitativ, majoritatea creațiilor neologice interne sunt substantive, secondate de adjective și un număr redus de verbe.

La nivel referențial, o mare parte a afixelor evidențiate în lucrarea noastră aparțin unor terminologii specializate, cu orientare specifică spre abstractizare: *-itate* (*alogenitate, sustenabilitate*), *-iadă* (*universiadă, balcaniadă*). În același timp, se regăsesc în presa actuală și o serie de afixe care formează derivate în mare măsură inutile, generate doar dorința de a epata, garnisite cu puternice conotații ironice, depreciative sau peiorative, a căror decodificare nu se poate realiza în afara contextului.

Surse

- DCR₂, Dimitrescu, Florica, *Dicționar de cuvinte recente* (Ediția a II-a), București, Editura LOGOS, 1997.
- DEX, *Dicționarul explicativ al limbii române*, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan - Alexandru Rosetti” al Academiei Române, București, Editura Univers Enciclopedic, 1998.
- DEXI, *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române*, (Coordonator științific: Eugenia Dima, Autori: Eugenia Dima, Doina Cobeț, Laura Manea, Elena

- Dănilă, Gabriela E. Dima, Andrei Dănilă, Luminița Botoșineanu), Editura: ARC și Gunivas, 2007.
- DOOM2, *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, Academia Română (Coordonator: Ioana Vintilă -Rădulescu). Ediția a II-a revăzută și adăugită, București, Editura „Univers Enciclopedic”, 2005.
- DSL, *Dicționar de științe ale limbii*, Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărășu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, Editura Nemira, 2001.
- ELR, *Enciclopedia limbii române*, (Coordonator: Marius Sala), Academia Română - Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, Ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 2001.
- FCLR, *Formarea cuvintelor în limba română*, Volumul I: *Compunerea*, de Fulvia Ciobanu și Finuța Hasan, 1970, Mioara Avram, Elena Carabulea, Vol II: *Prefixele* de Fulvia Ciobanu, Florica Ficșinescu, Cristina, Gherman, Finuța Hasan, Magdalena Popescu-Marin, Marina Rădulescu, I. Rizescu, Laura Vasiliu, București, Editura Academiei, 1978.
- MDN, *Marele dicționar de neologisme* (Ediția a X-a, revăzută, augmentată și actualizată), Florin Marcu, București, Editura Saeculum Vizual, 2008.

A – „Adevărul”- ziar.

G – „Gândul”- ziar.

JN – „Jurnalul național” – ziar.

RTv - RealitateaTv – canal de televiziune.

Z – „Ziua” – ziar.

ZF – „Ziarul financiar” – ziar

<http://www.ziare.com/>

Referințe bibliografice

- Avram, Mioara, (1997). *Anglicismele în limba română actuală*, București, Editura Academiei Române.
- Avram, Mioara, (1997). *Compuse de tip tematic în presa actuală*, „Studia Universitatis Babeș-Bolyai. Psihologia”, XLII, 4, 1997, pp. 25-36.
- Avram, Mioara, (1998). *Noutăți reale și noutăți aparente în vocabularul românesc actuală*, în LL, 1, pp. 31-35.
- Avram, Mioara, (2001). *Cuvintele limbii române între corect și incorect*, Chișinău, Editura Cartier.
- Avram, Mioara, (2003). *Considerații asupra dinamicii limbii și asupra studierii ei în limba română actuală*, în „Aspecte ale Dinamicii Limbii Române Actuale (coord. Gabriela Pană-Dindelegan), vol. II, București, Editura Universității, pp. 15-41.
- Bidu-Vrânceanu, Angela, (1995). *Dinamica vocabularului românesc după 1989. Sensuri „deviate” ale termenilor tehnico-științifici*, în LL, vol. I, p. 38-45.
- Bidu-Vrânceanu, Angela, (2000a). *Lexicul social-politic, precizări semantice și contextuale*, în „Revista română de comunicare și relații publice”, 2-3, pp. 87-95.

- Bidu-Vrănceanu, Angela, (coord.), (2000b). *Lexic comun, lexic specializat*, București, Editura Universității.
- Dimitrescu, Florica, (1965). *Tendențe ale formării cuvintelor în limba română actuală* (Cuvinte noi în presa actuală), în „Limbă și literatură“, vol. X, București, pp. 231-245.
- Dimitrescu, Florica, (1995). *Dinamica lexicului românesc (ieri și azi)*, Cluj, Editurile Clusium și Logos.
- Forăscu, N., (2002). *Observații asupra semanticii cuvintelor derivate*, în LLR, 4.
- Guțu-Romalo, Valeria, (2000). *Corectitudine și greșeală. Limba română de azi*, București, Editura Humanitas.
- Guțu-Romalo, Valeria, (2002). *Dinamica limbii și normele*, în „Actele colocviului catedrei de limba română“, noiembrie 2001, Editura Universității din București, pp. 41-51.
- Guțu-Romalo, Valeria, (2005). *Aspecte ale evoluției limbii române*, București, Editura Humanitas.
- Hristea, Theodor, (1997). *Tipuri de neologisme în limba română* (I), în „Convorbiri didactice“, nr. 25, pp. 10-16 și II, în nr. 2, pp. 3-10.
- Hristea, Theodor, (2004). *Conceptul de neologism (cu specială referire la limba română)*, în vol. *Tradiție și inovație în studiul limbii române* (Coordonator: Gabriela Pană Dindelegan), Editura Universitatea din București, pp. 23-35.
- Irimia, Dumitru, (1986). *Structura stilistică a limbii române contemporane*, Editura Științifică și Enciclopedică, București.
- Moroianu, Cristian, (2011a). *Motivarea internă a relațiilor semantice. Compunerea savantă*, în Editori Rodica Zafiu, Camelia Ușurelu, Helga Bogdan Oprea, *Limba Română: Ipoteze ale variației lingvistice*, „Actele celui de-al 10-lea Colocviu al Catedrei de limba română, 3-4 decembrie 2010“, București, Editura Universității din București, pp. 301-310.
- Moroianu, Cristian, (2011b). *Derivate românești recente*, în Isabela Nedelcu, Al. Nicolae, Alice Toma, Rodica Zafiu (ed.), *Studii de lingvistică. Omagiu doamnei profesoare Angela Bidu-Vrănceanu*, București, Editura Universității din București, pp. 322-331.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, (2002a). *Asimilarea împrumuturilor englezești: aspecte actuale ale dinamicii sensurilor*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, București, Editura Universității, pp. 249-262.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, (2002b). *Un prefixoid la modă: mega-* în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Perspective actuale în studiul limbii române*, „Actele Colocviului Catedrei de Limba Română“, București, Editura Universității din București, pp. 235-242.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, (2003). *Influența engleză în terminologia politică a românei actuale*, „Aspecte ale dinamicii limbii române actuale“, București, Editura Universității, pp. 299-322.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, (2005). *Tendențe actuale în domeniul siglării*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Limba română – Structură și funcționare*. „Actele celui de - al 4-lea colocviu al Catedrei de limbă română

- (25–26 noiembrie 2004) “,București, Editura Universității din București, p. 379–391.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, (2006). *Aspecte ale influenței engleze în româna actuală*, București: Editura Universității din București.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana(2007).*Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, București: Editura ALL.
- Zafiu, Rodica, (2001). *Diversitate stilistică în româna actuală*, București, Editura Universității.